

Удень я не спав. Хоча тато вкладав мене на килимку і, обпершись на рюкзак, читав книжечку. Тому після обіду ми ще пів години відпочиваємо просто так, без снання, — як ми лежали недавно в лісі. Так само тоді сюрчали коники, а в небі пливли білі хмари. І в мене майже виходило влучити у воланчик.

— Тату, а давай ти знову вчитимеш мене грати в бадмінтон, — пропоную я, бо відчуваю, що тепер нарешті навчуся.

— Але я лишив бадмінтон удома, — мовить тато.

І він говорить це так спокійно, наче ніколи й не збирався його брати. А мені стає жахливо прикро, що тато нічого не розуміє, і я заходжуся плачем.

— Чому ти його не взяв?! — кричу розчаровано.

Тато починає мене втішати й пояснює, що в мандрівку намагаються не брати зайвого, щоб було легше йти.

— Але ж ти взяв мене! — бо йти мені важко. — І блокнот! — згадую ще. — І банку арахісової пасти!

— Це щоб мастити на хліб.

— Але я не їм арахісової пасти! — не вгаваю я.

— Ти ж її любиш, — дивується тато.

— Я любив її, коли був маленьким, а тепер вона мені склеює зуби!

— А сушені банани?

— Сушені банани не склеюють.

Тато дає мені один.

Я жую сушений банан. Він солоний від сліз, але солодкий і смачний, і все-таки склеює зуби. Я прошу й другий.

— Ну що, ідемо далі? — запитує тато, щойно я доїдаю. — Однаково ти не спиш.

— Ні, — мотаю головою.

— Чому це?

— Я хочу ще ложечку згущеного молока.

Тато вичавлює мені згущенки. Я смокчу її, ще й облизую ложку.

Поки ми йдемо, сонце сідає за гори. А коли підіймаємося на хребет, знову бачимо його попереду — велике й тепле на обличчі. І я згадую:

— Тату, а мама зараз дивиться у вікно?

— Не знаю. Мабуть, — вагається він. — А чому ти запитуєш?

— Тому що я люблю разом із мамою дивитися, як заходить сонце, — відказую я.

Останні промені тим часом згасають у хвилях застиглого гірського океану.

Рожеві гори вкриваються імлою. Ми ставимо намет на галявині проти лісу.

Тато закутує мене у свою картату сорочку. Він варить суп, а я бавлюся машинками на килимку.

— Гир-гир-гирь! — раптом гарчить у кущах.

Від несподіванки я аж підстрибую.

— Ведмеді! — кричу до тата.

— Та ні, — говорить він, навіть не обертаючись, — це птаха.

— Птахи співають, а не гарчать, — не вірю я.

— А ось, наприклад, птах дрімлюга гарчить, а не співає, — заперечує тато.

— А ось, наприклад, це може бути якийсь ведмідь, що прикидається птахом.

— Ведмеді не прикидаються птахами, — бубонить тато.

— Але ж Вінні-Пух прикидався хмаринкою, — пригадую я.

— Прикидатися хмаринкою — це зовсім інше, ніж птахою.

Гарчання повторюється знову. Тепер воно мені більше схоже на сердитого кота. І я про всяк випадок перепитую:

— А ведмеді вміють гарчати, як сердитий кіт?

— Ведмеді гарчать, як ведмеді, — запевняє тато.

— А як саме? — мені стає цікаво.

— Пих-р-пир-р-пир! — зовсім зблизька лунає інше гарчання.

— Це хто? — знову лякаюся я.

— Це закипіла вода, — сміється тато. — Зараз зваримо твоїм ведмедям супу...

Він прикручує газ у пальнику та знімає кришку. Пахне так смачно, що всі ведмеді зараз справді позбігаються до нас.

Але вони не збігаються.

Уже зовсім темніє, коли вечеря нарешті готова. Я з'їдаю лише кілька ложок і більше не хочу.

— Що не так? — досадує тато.

— Там багато перцю.

— Але я зовсім не перчив суп.

— А це що? — я виловлюю ложкою перець.

— Це кріп.

— Я так і думав, — кажу я.

Тоді тато навпомацки намащує мені хліб сушеними бананами.

Я запиваю чаєм і прицмокую:

— Смачно!

— Це арахісова паста, — завважує тато.

І я дивуюсь:

— А звідки ти знав, що в темряві я знову люблю арахісову пасту?

І в цій темряві ми з татом самі-самісінькі на цілі гори.

